

- JE LEERT JEZELF LEVEN

BIJ INTERMEZZO - ONTBIJTBEKENTENIS [10'33"]

DAG:	DONDERDAG 12 MAART 2015
REISTIJDEN:	9.00 - 9.30 UUR
LOCATIE:	HOTEL RESTAURANT DE BEUKENHORST, WITTEM
BOEKBESPREKING:	PAGINA 12 IN HET 'WOORD VOORAF'
OVER:	WEET JE WAT JOU BEZIGHOUDT?

Misschien laat ik me door Gerards vragen iets teveel in de positie zetten van iemand die weet hoe 'het' allemaal in elkaar zit. Al bij Aflevering 1 (en in het boek bij de Proloog) heb ik een uitspraak van Socrates als motto gebruikt om niet alleen de luisteraar en de lezer, maar ook mezelf eraan te blijven herinneren dat het een ware kunst is, "een wetenschap" zegt Socrates, om vast te stellen bij wie je te rade moet gaan voor wijze antwoorden op vragen over het goede leven.

Het heeft er alle schijn van dat ik mezelf in de positie heb gebracht om degene te zijn waar Socrates naar op zoek is. Het moet niet gekker worden. Ik lig te woelen in bed. En tegelijk lig ik wakker van het idee dat ik de dingen die ik wel meen te weten in mijn boek te moeilijk maak. Ben ik wel concreet en *to the point* genoeg? Ach, wat een onzin eigenlijk. Ik krijg, terwijl ik aan dit achterkantverhaal werk, een complimenteuze mail van Joep Dohmen: "Erik schrijft heel helder, goed, overtuigend. Zijn boek verdient een groot publiek." Waarom blijf ik toch zo twifelen? Het is om gek van te worden. Maar wat precies houdt me bezig, in de nacht van woensdag op donderdag, tussen de lakens van *De Beukenhorst*?

Aantekeningen

Tijdens het ontbijt moeten we over mijn twijfels spreken, neem ik me voor. Ik pak mijn notitieboekje en schrijf:

~~~

Ontbijt in Beukenhorst | Wittem-Partij, 12 maart 2015, 8.45 uur

Terwijl Marie-José de ontbijtspullen klaar zet, en Gerard buiten rookt, zit ik me hier, binnen, te prepareren op deze 2e dag van onze trip naar Limburg over het goede leven met m'n boek als programmatische onderlegger. Gisteravond spraken we over de vraag wat je bezighoudt. Die vraag stel ik me nu ook: wat houdt me bezig naar aanleiding van gisteravond? Ergens diep van binnen zit ik te puzzelen op de vraag of we samen iets gemist hebben. Iets dat we binnen het thema (De ongewoonheid van het alledaagse) toch hadden moeten bespreken. Heb ik iets gemist? Heeft Gerard iets gemist? Ik kan er eigenlijk niet goed de vinger op leggen, behalve dat ik nog wel het punt wil maken dat Montaigne heeft gemaakt, namelijk: een filosoof moet je af en toe een stok voor z'n voeten leggen zodat hij struikelt over het echte leven in plaats van met z'n hoofd in de wolken te zitten. Daar moet (of moest) het gesprek van gisteravond over gaan, over het idee dat je je levenskunst praktisch moet houden, dichtbij de praktijk van alledag. Geen luchtfietsserij of hemelbestormerij, maar in het alledaagse letten op de ongewone zaken, op de opspelende gedachten, op de prikkel in de buik, op de terugkerende twijfel, op de irritatie. Wat houdt je bezig, wat geeft je jeuk, wat zet je aan het denken - vandaag, deze week, deze periode in je leven?

> leeftijd telt niet

> Epicurus pag. 97

> je leert jezelf leven en je bereidt je voor op de onverwachte wendingen

~ ~ ~

Nu Gerard weer aanschuift aan de ontbijttafel, voeg ik snel nog drie korte aantekeningen toe (achter de >'s) voor ik m'n aantekenboekje weer terzijde leg. Gerard - is wat hij doet er mede de oorzaak van dat ik zo zit te puzzelen? Hij is de radioreis begonnen met het voornemen om na drie dagen concreet en precies te weten wat de essentie is van het boek. Daarom volhardt hij zo in het stellen van steeds weer vergelijkbare vragen die mij uitdagen. Tot wat? Tot de grote deskundige misschien wel. Hij wil antwoorden, zoals we

de achterkant van een vertelling

gewend zijn als een vraag wordt gesteld. Dat is wellicht niet helemaal, of helemaal niet, zijn schuld; ik was het immers zelf die hem uitnodigde met me op reis te gaan, waarbij hij, zo suggereerde ik, vooral de vragen zou stellen en ik vooral de antwoorden zou geven. *Jij zet de microfoon open en ik praat er wat tegenaan*, heb ik met veel bravoure in mijn uitnodigingsmail geschreven. Dan is dus goed te begrijpen dat Gerard op enig moment uitroept dat ik meer hom of kuit moet geven, want: "Je schrijft een boek waarvan de titel zegt: ik heb de aanwijzingen voor het goede leven!"

'Allesweter'

Aan alle kanten voel ik het verzet in me groeien om in de rol van allesweter terecht te komen, hoe verleidelijk dat ook soms lijkt en hoezeer ik daar af en toe ook wel heel dichtbij in de buurt kom. Ik voel me vereerd als iemand me aanspreekt op kennis en deskundigheid, zelfs als ik die niet bezit... Dan ga ik praten, vertellen, antwoorden geven... Maar het blijft een misverstand, en blijkbaar soms zit dat ook in *mijn* hoofd. De idee dat ik over het goede leven meer weet dan een ander is een verkeerde stand van het hoofd, een valse verstandhouding, een misverstaan van hoe de zaken liggen.

Dit is, in andere woorden, wat Gerards microfoon opvangt, tijdens mijn ontbijtbekentenis: „Ik doe net alsof ik het allemaal snap, maar ik snap ook geen barst van het leven.” Zo'n uitspraak kun je niet als disclaimer op elke pagina van het boek herhalen, dat zou het boek bijna onverteerbaar maken. Maar wat ben ik blij dat ik ook in de Radiovertelling mezelf, én Gerard én de luisteraars, blijf waarschuwen: pas op, trap er niet in, volg mijn ideeën niet gedachteloos, ga bij jezelf te rade, overweeg wat voor jou belangrijk is. Zoals ik me tijdens het woensdagdiner al had laten ontvallen: „Ik heb bijna bij elke vraag de neiging om eerst te zeggen: wat weet ik daar nu van?!”

Op het eind van de ontbijtbekentenis lees ik, zoals ik me heb voorgenomen, uit mijn boek een uitspraak voor van de oude denker Epicurus, over het belang van filosoferen. Dat is goed `voor geluk en geestelijke gezondheid'. Daar voeg ik aan toe: „Dit is de grondtoon van waaruit wat mij betreft het hele boek ontstaan is, namelijk: filosoferen bedoeld als op zoek zijn naar wat voor jou waar, echt en schoon is. En je hebt er baat bij om daar aandacht aan te besteden. Daar ben je nooit te jong en ook nooit te oud voor.”

Dit is wat ik iedereen gun. *Dit* is waarom ik het boek ben gaan schrijven. *Dit* is waarom ik deze Radiovertelling wil maken. *Dit* is wat ik graag deel met luisteraars die net als ik op zoek zijn naar het goede leven.

EEN VERMOEDEN VAN LICHT

Uiteindelijk zijn woorden
De spiegels van je gedachten
Al je woorden
Al je woorden

Het is wat je voelt
Het is wat je voelt
Wat na een lange lange reis
Overblijft overblijft

Samen gedronken
Samen
Alleen gedronken
Alleen
Verder ging het niet
Verder ging het niet

We weten wat we doen
Oud en wijs genoeg
Zou je zo zeggen
Denk je niet
Denk je niet

de achterkant van een vertelling

Denk je niet

Achter gesloten deuren
Is een vermoeden van licht
Een vermoeden van licht
Je bent vast thuis
Je bent vast aan het wachten

En de andere wereld
Is de weg kwijt
Maar dat was altijd al zo
Het leven lijkt zo tijdgebonden
Of ben jij de tijd kwijt
De tijd kwijt

Samen gezongen
Samen
Alleen gezongen
Alleen
Verder ging het niet

Als lippenstift
Aan de rand
Aan de rand van het glas
Dat wat overblijft
Overblijft

FRANK BOEIJEN